

Ka meie kool ootab kingitusi

EPL 30. IX
96

1. oktoobril 1921 loodi Tallinna Prantsuse lütseum. Vahva tegu nii noorelt Eesti Vabariigilt! 13. juulil 1992 (päev enne Prantsuse Vabariigi rahvuspäeva) avati meie kool taas. Vahva tegu ka veelgi nooremalt Eesti Vabariigilt! Nii et kahe nädala pärast saab meie kool 75-aastaseks.

Ma ei hakka üles lugema, kes kõik on meie koolis käinud. Alustan ehk Georg Otsast kui kõige kuulsamast ja lõpetan Eino Baskini kui kõige kelmikamaga, muud nimed panete ise vahele. Aga lugu kirjutan seetõttu, et juubelite puhul on tavaks juubilarile midagi kinkida. Kui ma veel Keeltekooli õpetaja olin, kingiti meie soome keele õpetajale juubeliks hästi kallis ja nägus Ukus valmistatud pronksist ahjuroop, aga tema, vaeseke, elas Mustamäel keskküttega korteris.

Ma ütlen kohe ausalt välja – mingeid diplomeid, aukirju, medaleid või minu tituleerimist teeneliseks pole vaja. Kingitus olgu asjalik ja mitte minule, vaid lastele. Riigikogu kultuurikomisjon kukub ehk raha korjama, et osta Laurile jalgratas – käib teine koolis jalgsi. Ei, ja veel kord ei. See jalgratas varastatakse minult esimesel päeval ära ja kui ei varastatagi, kingin ma selle juba teisel päeval õpilasele, kel on kooli ees teeneid. Ah et mida siis kinkida?

Alustan vabariigi presidendist. Kui tal suuri

Koolijuht

Lauri
Leesi

summasid käsutada pole, siis võiks president meile kinkida kaks head lippu – ühe Eesti Vabariigi, teise aga Prantsuse Vabariigi lipu (meie suursaadik Pariisis ostab). Palve: lipud olgu ühesuurused. Aitäh!

Peaminister võiks koolile osta tiibklaveri. Jäi ju meie ajalooline kodu 1940 maha klaveritega, aga praegu on maja tühi. Välismaalt pole vaja osta, üks hea musta värvi Estonia aitab küll ja küll. Osa õpetajaid unistab küll valgest klaverist, aga valge värv on kooli puhul liig mis liig.

Haridusminister Jaak Aaviksoo rääkis hiljaegu tiigrihüppest ja kuigi teema on nii rahva kui ministeeriumi poolt unustatud, poleks mul viie arvuti vastu mitte kui midagi. Meie tubli suursaadik Washingtonis Toomas Hendrik Ilves käis mulle talvel Nimetus baaris peale, et võtku ma 200, aga piirdugem praegu viiega. Et sõbralikke suhteid Jaak Aaviksooga säilitada, võtan vastu ka kuuenda. Jumal temaga!

Tallinna linnapea võiks meile kinkida paljundusmasina Canon – suurim kooli abivahend nüüdisaja ministeeriumi võimetuse juures koole õppevahenditega kindlustada. Aga kui juba Canon, siis paluks ka sama margi masina paljundustahma oma paarkümmend karpi – nii jätkuks seda pooleks aastaks.

Kesklinna vanem Jüri Ott võiks teha järgmise kingituse: võtta maha kooli tagant see hiigeljalakas ja kastan, mille juured ähvardavad jälle lõhkuda maja vundamendi ja vihmavesi ongi taas vastremonditud keldris. Kui keegi mõtleb, et kingitus pole Kesklinna vanemale kohane, siis eksib. Puu mahavõtmise on kallis ja paljude instantsidega kooskõlastamist nõudev protseduur.

Oma haridusosakonnalt ei palu ma midagi, sest niigi teevad nad kooli heaks, mis võimalik. Kes aga ei taha meie juubelile 1. oktoobril kell 12 Hariduse tänava kolmanda maja ette tühjade kätega kooli nimetahvli avama tulla, siis teadku, et parim kingitus koolile on üks pakk kvaliteetset paljunduspaberit.

Ka lapsed teevad koolile kingituse heade hinnete näol. Meie 12. klass andis kooli tähtpäeva puhul pühaliiku töötuse: kui sel suvel läksid 30 õpetajast edasi õppima 27, siis järgmine lend teeb seda sajaprotsendiliselt.

Kohtumiseni.